

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum dicendum sit Christum esse subiectum Patri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

QUESTIO XX.

De convenientibus Christo secundum quod Patri fuit subiectus.

ARTICVLVS I.

Utrum dicendum sit Christum esse subiectum Patri?

RESPONDET Christum tripliciter Deo Patri fuisse subiectum; scilicet secundum bonitatem, seruitutem, & obedientiam. quia secundum humanitatem, habuit bonitatem creatam & participatam, secundum quam subiectus fuit Deo habenti in creatam. 2. in Scriptura saepius vocatur *seruus*. 3. ad Philippens. 2. dicitur *filius obedientis*.

In solutione primi monet esse convenientius dicere Christum esse subiectum Patri secundum humanitatem quam sine vilo addito; propter periculum Arianismi, ne videlicet videatur significari quod sit subiectus secundum naturam diuinam: vbi tamen tale periculum non subest, videtur posse dici absolute, *Christus est subiectus Patri*, & minor Patri: quemadmodum in simili supra dictum est q. 16. in dubio circa art. 8. posse vocari creaturam.

Ratio est, quod per huiusmodi propositiones non necessario significetur ipsum suppositum secundum se Patri subijci, sed secundum aliquam suam naturam: in Christo autem est natura humana, quae verè est minor Deo eique subiecta.

Conf. 1. Christus potest absolute dici mereri apud Patrem, eidem obedire; ergo simili modo potest absolute dici subiectus Patri.

Conf. 2. potest dici, *est subiectus Patri secundum naturam humanam*; in qua propositione particula addita non est alienans aut diminuens, sed solum designans vel specificans naturam secundum quam illi conuenit subijci: quando autem ita se habet particula, si propositio cum addito sit vera & possit concedi, potest etiam admitti sine addito; vt patet ex philosophia. Et ita de hac propositione, *Christus est subiectus Patri*, sentit Suarez disput. 43. sect. 4. Valq. disput. 80. cap. 1. num. 4. Videri etiam potest Medina hic.

Non tamen debet dici minor Patri sine addito: quia per illam propositionem, nisi aliud colligatur ex circumstantijs, dicitur aliqua inaequalitas ipsius personae respectu alterius, quod falsum est in Christo: quae inaequalitas non ita denotatur cum dicitur, *est subiectus*, sed solum quod habeat voluntatem aliquam inferiorem.

In responsione ad 3. explicat illum locum Apostoli prioris ad Corinth. 15. Cum autem subiecta fuerint illi omnia, tunc & ipse Filius subiectus erit ei qui subiectus sibi omnia; censetque designari Filium perfecte subijciendum, non tantum in se, sed etiam in membris suis: quae expositio est etiam variorum aliorum. Videri potest Ambros. lib. 5. de fide cap. 6.

Videtur tamen conformior textui quorundam aliorum expositio, qui volunt designari quod Christus tunc manifestè apparebit subiectus Patri, quando regnum suo sanguine acquisitum coram omnibus Patri reddet: cum enim dixisset Apostolus, *omnia subiecta sunt ei*, scilicet Christo; ne quis existimaret Deum eidem esse subiectum, statim addit, *sine dubio prater eum qui subiectus ei omnia*. imò, cum subiecta fuerint illi omnia, tunc & ipse Filius subiectus erit ei qui subiectus sibi omnia; non quod antea non fuerit subiectus secundum naturam humanam, sed quod tunc palam omnibus innotescet illum Patri esse subiectum; non coactione, sed naturae conditione, secundum quam subest Patris dispositioni.

ARTICVLVS II.

Utrum Christus sit subiectus sibi ipsi?

NOTAT id dupliciter posse intelligi. 1. vt sit dictum ratione hypostasis. 2. ratione naturae. Si priori modo intelligatur,

Respondet negatiue; quia per hanc propositionem & formam loquendi denotaretur pluralitas personarum in Christo, quod est haereticum & Nestorianum.

Respondet autem affirmatiue, si praedicatum tribuatur ratione naturae, scilicet humanae; nam ratione huius potest dici subiectus sibi ipsi, minor seipso, prout scilicet existente in natura diuina.

Cautio autem quam articulo praecedenti S. Thom. adhibuit, longè potiori iure hic est adhibenda, vt etiam idem annotat; quia si dicatur sine addito, *Christus est sibi subiectus*, faciliè poterit videri denotari distinctio suppositorum.

DVBIVM I.

Utrum Christus proprie possit dici seruus?

EX dictis constat Christum verè & proprie dici subditum seu subiectum; cum in eo fuerit natura humana, quae eo ipso quo habet esse ab alio, se & sua omnia debet alteri cuius subest dispositioni. Queritur num similiter verè & proprie dici possit seruus etiam secundum naturam humanam.

Valquez disput. 80. cap. 3. censet definitum esse ab Adriano 1. & à Concilio Francofurdensi, negare Christum posse dici seruum, neque eius humanitatem post vnionem, seruilem statum habere; quod ostendit ex epistola Pontificis ad Episcopos Hispaniae ante medium, vbi ait: *tanta nimium vos temeritatis demeritis delinquit, vt adoptiuum eum Filium quasi purum hominem calamitati humanae subiectum & (quod pudet dicere) seruum eum impj & ingrati tantis beneficijs liberatorem nostrum non pertimescitis venenosam saucem suffragare? cur non venimini queruli obretractores, Deo odibiles, illum seruum transgredere, qui vos de seruitute diaboli liberauit? & infra; nam & si in umbra prophetiae dictus est seruus, propter seruilem formam conditionem quam sumpsit ex Virgine, &c. nunquid propterea seruus ei nomen imponere debemus? Et post aliqua interiecta: Postquam autem cessauit umbra veritatis & ipsa in promptu manifestata est veritas;*

N

que sub

Explicatur locus 1. Cor. 15.

5.

Potest questio dupliciter intelligi.

Cautio adhibenda.

6.

Sensus quaestionis.

Neg. Vasq. & putat definitum.

Adrian. 1.